

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1348/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа Гордан Јездић, адвокат из ..., ..., против туженог „ББ“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Дејан Тадић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 406/20 од 30.12.2020. године, у седници већа одржаној 23.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 406/20 од 30.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1338/18 од 11.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада за новембар и децембар 2013. и јануар 2014. године исплати износ од 183.309,97 динара са законском затезном каматом рачунатом од 01.07.2019. године, као дана вештачења, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 194.903,40 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 406/20 од 30.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Основног суда у Крагујевцу П1 1338/18 од 14.03.2016. године којим је одбијено преиначење тужбе тужиоца. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је: усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада за децембар 2013. године и јануар 2014. године исплати укупан износ од 6.958,73 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 4.656,05 динара почев од 17.09.2017. године, као дана вештачења, па до коначне исплате; одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца према туженом за разлику између потраживаног износа неисплаћене зараде за децембар 2013. године и јануар 2014. године од 183.309,97 динара, са законском затезном каматом на исти почев од 01.07.2019. године до исплате; обавезан је тужени

да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 28.064,33 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде у преиначеном делу тужилац је изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на одређено време, на основу више уговора о раду. Уговором о раду од 01.11.2013. године засновао је код туженог радни однос на одређено време од 01.11.2013. до 31.03.2014. године са пуним радним временом и утврђеном зарадом од 25.000,00 динара, која се исплаћује једном месечно. Према изводу са рачуна туженог код „...“ од 22.11.2013. од 30.12.2013. године, тужени је тужиоцу исплатио износ од 30.000,00 динара и износ од 50.000,00 динара, а према изводу са рачуна туженог код „...“ тужени је тужиоцу дана 24.07.2014. године исплатио износ од 50.000,00 динара. Тужени вештаку није дао на увид евиденцију о присутности на раду тужиоца, карнет или грађевински дневник, нити писане доказе да се уплате по основу зараде (шифра 240) по изводима из банке односе на зараде из спорног периода. На основу допунског налаза и мишљења вештака економске струке од 18.09.2017. године утврђена је неисплаћена разлика уговорене и исплаћене зараде за утужени период у износу од 4.656,05 динара главног дуга и обрачунатом каматом у износу од 2.302,68 динара, укупно у износу од 6.958,73 динара. Допунским налазом и мишљењем судског вештака од 01.07.2019. године, који је израђен по предлогу тужиоца а на основу његове тврдње да је усмено уговорена нето цена рада по сату износила 260,00 динара и личне евиденције тужиоца о присутности на раду, утврђено је да висина потраживања тужиоца са обрачунатом каматом од доспелости појединачних месечних потраживања до дана вештачења износи 183.309,97 динара.

У првостепеном поступку суд је прихватио исказ тужиоца да су парничне странке усмено договориле цену рада по сату од 260,00 динара и на основу допунског налаза и мишљења вештака економске струке од 01.07.2019. године закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, па је обавезао туженог да тужиоцу на име неисплаћених зарада за новембар и децембар 2013. године и јануар 2014. године исплати износ од 183.309,97 динара са законском затезном каматом рачунатом од 01.07.2019. године, као дана вештачења па до коначне исплате.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд из правилно утврђених чињеница извео погрешан закључак о припадајућој неисплаћеној разлици зараде, због чега је првостепену пресуду преиначио у погледу главног захтева. Такође, првостепену пресуду је преиначио и због погрешне примене материјалног права, јер је тужиоцу призната камата на обрачунату камату. Позивајући се на одредбе члана 104. став 1. и члана 110. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 32/13), који је био у

примени током утуженог периода, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду налазећи да на основу утврђеног чињеничног стања тужилац има право на разлику од исплаћене до припадајуће уговорене зараде, као и обрачунату камату насталу услед кашњења у исплати зараде, а све у укупном износу од 6.958,73 динара, како је утврђено допунским налазом и мишљењем вештака од 18.09.2017. године. Применом одредаба члана 277. став 1. и члана 279. став 1. Закона о облигационим односима, другостепени суд је признао тужиоцу право на законску затезну камату на износ главног дуга, који према табеларном прегледу допунског налаза и мишљења вештака од 18.09.2017. године износи 4.656,05 динара од 01.07.2019. године (како је то тужилац тражио) па до исплате. У преосталом делу до потраживаног износа од 183.309,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2019. године до исплате, захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Другостепеном пресудом је одбијена и жалба тужиоца изјављена на решење од 14.03.2016. године којим је одбијено преиначење тужбе (истицањем новог захтева да тужени тужиоцу на име неоснованог обogaћења исплати одређени износ у висини неуплаћених доприноса), јер се тужени томе противио. Ревизијом тужиоца није оспорена другостепена пресуда у овом делу.

Одредбом члана 104. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13) прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према одредби члана 110. Закона о раду, зарада се исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец.

Имајући у виду наведене одредбе Закона о раду, правилно је налажење другостепеног суда да је првостепени суд из правилно утврђених чињеница извео погрешан закључак о припадајућој неисплаћеној разлици зараде тужиоца, због чега је основано преиначио првостепену пресуду и донео одлуку као у изреци. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог у спорном периоду на основу уговора о раду од 01.11.2013. године, којим је засновао радни однос на одређено време од 01.11.2013. до 31.03.2014. године са пуним радним временом и утврђеном зарадом од 25.000,00 динара која се исплаћује једном месечно, па тужилац има право само на разлику зараде коју му у складу са закљученим уговором о раду тужени није исплаћивао у целини и на начин прописан одредбом члана 110. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио навод ревизије да је судија Наташа Петровић, као члан већа другостепеног суда, морала бити изузета јер је као поступајући судија у првом степену донела решење од 14.03.2013. године којим је одбијено преиначење тужбе, а које је пресудом Апелационог суда потврђено, али налази да овај навод није основан с обзиром да се ревизијом не оспорава део другостепене пресуде који се односи на решење о преиначењу тужбе.

Врховни касациони суд није разматрао остале наводе ревизије због тога што се односе на правилност утврђеног чињеничног стања, које се не може побијати ревизијом.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић